

Khi Tôì Chết Hãý Đem Tôì Ra Biển²

Thơ: Du Tử Lê

Nhạc: Phạm Đình Chương

Viết cho đơn ca và dàn nhạc:

Lê Văn Khoa

8

mp

Khi tôì chết hãý đem tôì ra biển, Đòi lưu

12

vong không cả một ngôi mỗ. Vui đất lạ thịt xương không tan biển, Hồn không

16

đi sao trở lại quê nhà. Khi tôì chết hãý đem tôì ra biển, Ngược trôi

20

đi đưa hình hài trở về. Bên kia trời là quê hương tôì đó, Dừa nghiêng

24

nghiêng ôm hoài mối tình quê. *mp* Ôi quê hương Đà Nẵng, Nha Trang, Ôi quê

27

hương Tiền Giang, Hậu giang như vang tiếng đồng bào tôì gọi thêm tiếc nuối. *mf* Đâu tre

30

xanh nào mái tranh nghèo hắt hiu, Ngày nào ta trở về để ta thấy quauê hương lần

33

mf cuối. Khi tôì chết hãý đem tôì ra biển, Và em tôì vì mẹ già vẫn

37

mp chờ. Tùi mắt buồn lệ đen hôn bóng tối. Thả tôì đi cho hồn người được

41

7

người. Khi tôì chết hãý đem tôì ra biển, Đòi lưu

2

Khi Tôi Chết

52

 vong không cả một ngôi mồ. Vui đất lạ thịt xương không tan biến, Hồn không

56

 đi sao trở lại quê nhà. Khi tôi chết hãy đem tôi ra biển, Ngược trôi

60

 đi đưa hình hài trở về. Bên kia trời là quê hương tôi đó, Dừa nghiêng

64

 nghiêng ôm hoài mối tình quê. Ôi quê hương Đà Nẵng, Nha Trang, Ôi quê

67

 hương Tiền Giang, Hậu giang như vang tiếng đồng bào tôi gọi thêm tiếc nuối. *mf* Đâu tre

70

 xanh nào mái tranh nghèo hắt hiu, Ngày nào ta trở về để ta thấy quê hương lần

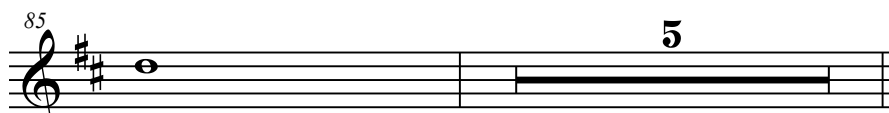
73

 cuối. *mf* Khi tôi chết hãy đem tôi ra biển, Và em tôi vì mẹ già vẫn

77

 chờ. Tủi mắt buồn lệ đen hôn bóng tối. Thà tôi đi cho hồn người được

81

 nguôi. Khi tôi chết nỗi buồn kia cũng hết. Đời lưu vong tận tuyệt với hồn

85

 tôi.